

DAN MAAR RIJK

(Rich is Better)

Blijspel in drie bedrijven

door

JACK SHARKEY

vertaling

Lies Sotthewes

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DAN MAAR RIJK - RICH IS BETTER** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **JACK SHARKEY** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **4** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

NONA GOGNARE - een slimme huisvrouw met een warm karakter.

GINO GOGNARE - haar echtgenoot, een ongewone arbeider.

PAMELA HERLIE - een buitengewoon trouwe directiesecretaresse.

CHESTER CALDICCIO - een beminnelijke, maar nogal bedeesde chiropractist.

Het stuk speelt in een Labor Day Weekend in september in het appartement van de Gognares, in Denver, Colorado, USA

EERSTE BEDRIJF: Zaterdagmiddag.

TWEEDE BEDRIJF: Iets na zevenen die avond.

DERDE BEDRIJF: Ongeveer twee uur later.

DECOR:

Woon/eetkamer in het appartement van de familie Gognare in Denver, Colorado. Het meubilair is smaakvol, maar niet duur. Er is een radio met platenspeler op een console, een bank en haaks daarop een fauteuil, met daar tussenin een bijzettafel. Een salontafel staat voor de bank. De eethoek bestaat uit een tafel met twee stoelen. Op de bijzettafel staan een schemerlampje en een telefoontoestel. De kamer heeft drie uitgangen. Een deur naar het trappenhuis van het flatgebouw en twee open bogen, een naar de onzichtbare keuken, de ander naar de onzichtbare slaapkamer en badkamer. Het is een gezellige kamer, schoon en opgeruimd.

EERSTE BEDRIJF

Nona Gognare en Gino Gognare bevinden zich op het toneel. Zij is een vrouw van 35 - 40 jaar, met een aardig gezicht; hij is een man van 40 - 45 jaar, met een doorploegd gelaat, maar niet onaantrekkelijk. Zij passen goed bij elkaar en vormen een gezellig stel. Als u het nog niet geraden had, ze zijn Italiaans. Hun naam wordt uitgesproken als in cognac, de laatste c wordt ré. Ze zijn echter geen van beiden in Italië geboren en spreken niet met een buitenlands accent. Zij staan tussen de salontafel en de deur met het gezicht naar elkaar toe, Nona met haar rug naar de bank. Op de salontafel ligt een opengeslagen aantekenboekje met ringband en de nogal groot uitgevallen handtas van Nona. Het is de zaterdagmiddag van een Labor Day-weekend (in de USA de eerste maandag in september) en het is tamelijk warm. Alle spelers dragen dan ook zomerse kleding. Hoewel ze niet met een Italiaans accent spreken, gebaren Nona en Gino wel heel druk met hun handen als ze praten. Achterin is een woordenlijstje van de Italiaanse uitdrukkingen opgenomen.

NONA: Weet je zeker dat je het kunt onthouden, Gino?

GINO: Ja, Nona, het zit allemaal hier. *(tikt met vinger op voorhoofd)*

NONA: Zal ik het toch maar niet voor je opschrijven? Als je eens wat vergeet?

GINO: Ik vergeet niks. Ik vergeet nooit wat.

NONA: Jij vergeet altijd wat.

GINO: Ik vergeet nooit wat.

NONA: Noem dan eens op wat je allemaal niet zult vergeten.

GINO: Alles wat ik van jou moet kopen.

NONA: Mooi. Zeg dan maar eens wat je van mij moet kopen.

GINO: *(doet mond open, begint te gesticuleren, stopt, laat hand vallen)*

Nou ben ik het vergeten, dat komt door jou.

NONA: *(gaat naar handtas)* Ik zal het opschrijven.

GINO: Dat hoeft niet. Ik onthou het wel.

NONA: *(pakt pen uit handtas)* Je vergeet vast wel iets.

GINO: Ik vergeet echt niks. Zeg het nog eens een keer.

NONA: Laat mij het nou maar opschrijven, Gino.

GINO: Zeg het nou maar, Nona.

NONA: *(zucht, legt pen op aantekenboek, noemt op)* 1 Blik **Contadina** tomatenpuree....

GINO: *(echoot)* 1 Blik tomatenpuree....

NONA: **Contadina** tomatenpuree.

GINO: *(ongeduldig)* **Contadina-Contadina!** Eén blik.

NONA: Een klein blik.

GINO: Dat zei je er niet bij.

NONA: Dat was ik vergeten.

GINO: Je zou het op moeten schrijven.

NONA: *(waarschuwend)* Gino...!

GINO: Oké-oké, ***non ti arrabbiare!*** Eén klein blik Contadina tomatensaus.

NONA: Puree! Tomatenpuree!

GINO: Dat zei ik toch.

NONA: Je zei saus.

GINO: Puree, saus, wat maakt het uit.

NONA: Gino... ***per favore***... laat mij het opschrijven...?

GINO: *(geeft zich gewonnen)* Nou, schrijf maar op.

NONA: *(scheurt opgelucht klein stukje papier af en krabbelt erop met pen. Ze leest hardop voor wat ze langzaam opschrijft)* Eén klein blikje Contadina to-ma-tenpuree...

GINO: Mooi. Geef maar.

NONA: *(kijkt op)* Ik moet nog meer hebben. *(hervat het gekrabbel, maar leest het niet meer hardop)* Je moet een courgette kopen. Eentje maar. Maar wel van de goeie kleur groen. Licht of donker kan me niet schelen, maar kom niet terug met de verkeerde kleur. Ik wil geen olijfgroene en ook geen limoengroene. De kleur die ik wil hebben is meer eh... eh...

GINO: Courgette-groen.

NONA: Precies! En, dan nog... *(krabbelt nog wat, dit keer weer nadrukkelijk zeggend wat ze schrijft)* een pond La Rosa Occhi di Lupo...

GINO: Waarom krijgen wij nooit rotini?

NONA: *(legt pen neer, gaat met briefje naar hem toe)* Wij hebben altijd rotini. Ik ben rotini meer dan zat. Het blijft aan je vork kleven.

GINO: Wanneer hebben wij dan ooit rotini gehad?

NONA: *(steekt hem het briefje toe)* Heel vaak.

GINO: Nou, laten we het dan nog een keer nemen.

NONA: Dat kan niet.

GINO: Waarom niet?

NONA: Omdat ik de pasta wil opvullen met champignons. In rotini zitten geen gaten.

GINO: Nou, dan doe je de champignons toch in de saus. Dan kun je het over de rotini gieten.

NONA: Ik heb grote champignons gekocht. Dat had ik dan niet hoeven doen, als ik ze in stukjes moet hakken.

GINO: Je had ook kleine champignons moeten kopen.

NONA: Toen ik de vorige keer kleine champignons had gekocht, zei jij, "waarom koop je nooit eens grote champignons?"! En nu heb ik grote champignons gekocht, en nu zeg je weer...! *(ze is met stemverheffing gaan praten; de woorden komen met grotere snelheid en haar gebaren passen zich daarbij aan. Gino pakt haar handen rustig maar stevig beet bij de polsen en houdt ze stil; onmiddellijk verliest Nona haar spraakvermogen; ze worstelt om haar handen los te krijgen en maakt daarbij onbestemde geluiden, als)* Ngaa! Nyaa! Ong! Gnaa! *(opeens is ze los, ze gaat kortaf verder)* En nu zeg je weer dat ik kleine had moeten kopen, en ik heb nog wel zoveel moeite moeten doen om...! *(hij heeft haar handen weer beetgepakt en weer kan ze alleen maar zeggen)* Ngaa! Nyaa! Ong! Gnaa!

GINO: *(blijft haar vasthouden)* Oké, oké, sorry. Ik breng wel **occhi di lupo** mee. *(even stilte)* Knik maar als je niet meer kwaad bent. *(ze aarzelt, knikt dan; hij laat haar los)*

NONA: Oh, wat zou ik soms toch graag een man willen zijn! Dan zou ik jouw handen eens vasthouden als je wat wilde zeggen. Ik zou wel eens willen zien of jij dat leuk zou vinden! *(geeft hem het boodschappenbriefje)* Hier. Ga maar gauw. En opschieten, want ik moet aan de saus beginnen.

GINO: *(gaat richting keuken, blijft dan aarzelend staan, klopt op zijn zakken)* Geld. Ik heb geen geld bij me.

NONA: *(gaat weer naar haar handtas, slaat met een handpalm tegen haar voorhoofd)* **Che stoltezza!** Ach natuurlijk, geld! Sorry, Gino... *(rommelt in tas, terwijl Gino gedachteloos het boodschappenbriefje op eettafel legt en naar haar toe loopt)* Hier... je zult ongeveer twee dollar nodig hebben... ah! *(zwaait met bankbiljetten)* **Due dollari!** Pak aan. Ga maar gauw. *(hij stopt het geld in zijn zak en loopt richting keuken)* En vergeet niet wat ik heb gezegd over de courgette!

GINO: Nee, Nona, dat vergeet ik niet! Ik vergeet nooit iets! *(gaat af naar keuken)*

NONA: *(loeit)* Gino! *(hij komt meteen weer, nieuwsgierig, om de hoek kijken; zij wijst naar de eettafel)* Je vergeet het boodschappenlijstje.

GINO: *(pakt beteuterd het briefje en stopt het in zijn zak)* Nou ja, misschien vergeet ik eens één keer in de tien jaar iets! *(hij kijkt haar lelijk aan, zij reageert niet, dan begint hij plotseling te lachen en zij lacht mee; dan pakt hij haar schouders beet)* **Bellissima!** *(Kust haar teder en kort op het voorhoofd)*

NONA: *(trekt zich lachend terug)* **Impetuoso!** Ga je nou nog, of niet? Pas op dat je die twee dollarbiljetten niet verliest! *(maakt wegwijsgebaren richting keuken)* En tel het wisselgeld na, hè!

GINO: Ik zal het niet vergeten! *(gaat weg voor ze commentaar kan)*

leveren; ze zucht, haalt haar schouders op, gaat richting bank, terwijl we de achterdeur in de keuken horen dichtslaan; ze pakt het aantekenboekje, kijkt er een ogenblik in, gaat op bank zitten, pakt de telefoon en draait een nummer; ze wacht even en begint te praten)

NONA: *(aan de telefoon, op heldere, opgewekte, zakelijke toon)* Hallo?... Mevr. Templeton?... Met Nona Gognare. Ik doe onderzoek naar de huizen in uw omgeving... Kunt u me zeggen, is uw huis gemetseld of prefab? Prefab? Mooi. En.. eh.. is het geschilderd, of hebt u aluminium gevelbeplating?... Zo... hebt u er wel eens over gedacht om aluminium beplating te nemen? Het is namelijk zo, onze vertegenwoordiger komt toevallig deze week bij u in de buurt en misschien bent u wel geïnteresseerd in een geheel vrijblijvende demonstratie van... Maar mevr. Templeton...! Maar... maar... *(luistert, knikt een paar keer, dan)* Ik begrijp het... Ja, het spijt mij ook... Fijn dat u me even te woord hebt gestaan! *(stralende glimlach tot ze ophangt, dan trekt ze een lelijk gezicht naar de telefoon)* Ik hoop dat je een termietenplaag krijgt! *(pakt pen, streept iets door, de naam van de persoon waar ze net mee gesproken heeft, zucht, slaat bladzij om, zoekt naar een andere naam en steekt net haar hand uit naar de telefoon als er aan de voordeur wordt gebeld; verrast legt ze pen neer, staat op, strijkt haar jurk glad, gaat naar voordeur, pakt deurknop vast, leunt met hoofd dicht bij deur zonder open te doen)* Wie is daar...?

PAM: *(achter)* Mevr. Gognare...?

NONA: Ja...?

PAM: *(achter)* Van Gino Gognare?

NONA: Ja ja. Wie is daar?

PAM: *(achter)* Pamela Herlie. Van de NV Magnalco.

NONA: Oh. Waarom zei u dat niet meteen? *(doet deur open en gebaart Pam binnen te komen)* Kom binnen, kom binnen. Sorry, dat ik u liet wachten, maar je weet maar nooit wie er aan de deur komt...! *(neemt Pam van onder tot boven op terwijl ze de deur sluit; ze ziet een goed verzorgde jonge vrouw in een keurig zittend, zakelijk mantelpak, ongeveer tussen de 25 en 30 jaar oud; ze zou er heel aantrekkelijk kunnen uitzien als ze niet zo streng en zakelijk deed; Pam gluurt een beetje onzeker en verbaasd om zich heen, draait zich om naar Nona als ze de deur hoort dichtvallen)*

PAM: Ik geloof... dat ik verkeerd ben... hier kan meneer Gognare toch niet wonen...?

NONA: *(begrijpt Pam helemaal verkeerd)* Oh, ik weet wat u denkt. Voor een man als Gino is het inderdaad tamelijk elegant... maar, weet u, ik werk ook, dus we kunnen ons wat meer luxe permitteren!

PAM: Werkt u? U eh.. u bent toch mevr. Gognare?

NONA: De enige andere is zijn moeder en die woont in Pittsburgh. Maar, gaat u toch zitten, juffrouw Herlie. Ik zal een kop koffie voor u halen...! *(heeft een verbijsterde Pam naar de bank geleid, die op het puntje gaat zitten. Nona gaat richting keuken)* Gino is zo terug. Hij is even naar de supermarkt. *(Pam springt onmiddellijk op, Nona blijft staan)*

PAM: Naar de supermarkt? Ojee, nu weet ik zeker dat ik verkeerd ben!

NONA: *(begrijpt haar weer verkeerd, komt geruststellend naar haar toe)* Ik weet wat u denkt, dat is geen mannenwerk.... maar, Gino helpt me geweldig... ziet u, ik was nog bezig met een telefonische verkoop en we hadden maar een paar dingen nodig, en hij heeft er een hekel aan om me te storen als ik aan het werk ben, vandaar...

PAM: Telefonische verkoop? U? Oh, mevr. Gognare, ik heb een vreselijke vergissing gemaakt!

NONA: **Povera bambina!** Je kijkt zo ongelukkig! Kom, ga maar weer zitten, dan haal ik die kop koffie voor je en dan kun je me er alles van vertellen!

PAM: *(laat aarzelend toe dat Nona haar weer op de bank installeert)* Er valt eigenlijk niets te vertellen. Ik ben kennelijk verkeerd hier. Maar ik was zo overtuigd dat ik het goede adres had... Tsja, toen ik de buurt zag, begon ik al een beetje te twijfelen....

NONA: Ja, het is inderdaad een aardige buurt, hè? Dat kan, als je allebei werkt. We kunnen ons het beste veroorloven. *(gaat weer richting keuken, blijft nog eens staan en bekijkt Pam een beetje verwonderd)* Weet u, juffrouw Herlie, u kleedt u ontzettend goed voor een fabrieksarbeidster.

PAM: *(stomverbaasd)* Fabrieksarbeidster?!

NONA: Werkt u dan niet bij Gino in de fabriek? U zei, dat u van de NV Magnalco kwam...

PAM: Ja... dat is wel zo.... maar... ik heb mezelf eigenlijk nooit als een fabrieksarbeidster beschouwd. Het is wel een fabriek... en ik werk er... maar... nou, ja... *(knipt opeens met haar vingers)* Oh, wacht eens! Nu begrijp ik het. Uw echtgenoot werkt als arbeider bij Magnalco. Toen ik de personeelsdossiers doorliep voor het adres, heb ik er niet bij stilgestaan dat er meer Gognares konden zijn. Ik heb gewoon het verkeerde adres opgeschreven!

NONA: Nou, daar komen we zo achter. Ga even zitten, dan haal ik onze trouwfoto. *(gaat richting slaapkamer)* Gino was toen wel een beetje jonger... Ha, wie niet... maar je kunt hem nog goed herkennen en dan weet u het meteen. *(gaat af)*

PAM: *(is te laat opgestaan; haar gebaren van tegenstribbelen worden niet gezien)* Ach, mevr. Gognare, laat u...! *(zinkt neer op bank en wacht gelaten; dan horen we de achterdeur dichtgaan, Pam draait zich*

om naar het geluid en Gino komt binnen vanuit keuken, een zak met boodschappen in zijn armen. Hij ziet Pam en)

GINO: Ngaa! Nyaa! Ong! Gnaa! *(hij kan natuurlijk geen woord uitbrengen, want zijn handen zijn niet vrij; hij zet abrupt de boodschappen op de eettafel, draait zich om naar Pam en gebaart op typisch Italiaanse wijze: beide handen uitgestrekt, de palmen naar boven, van iedere hand apart de duim op de tegen elkaar aan gedrukte vingertoppen, ieder woord onderstrepnd door ritmisch vanuit het polsgewricht de handen te laten "schommelen" in haar richting en terug op zijn borstkas gericht. Hij zegt zacht en met nadruk)*
Wat moet jij hier...?!

PAM: Meneer Gognare! U woont hier dus toch! Ik dacht dat ik verkeerd was! Uw vrouw denkt...

GINO: Mijn vrouw?! Heb je met mijn vrouw gesproken?!

NONA: *(achter)* Gino, ben jij dat?

GINO: **Si, bellissima!**

NONA: *(achter)* Oh, gelukkig, want ik kan de foto niet vinden!

GINO: *(zacht en dwingend tegen Pam)* Wat voor foto?

PAM: *(ook zacht, hoewel ze niet weet waarom ze zacht gaat praten)* Uw trouwfoto, om te zien of u het was.

GINO: *(ongerust)* Heb je haar verteld wie ik ben...?!

PAM: *(verbijsterd)* Verteld? Uw eigen vrouw? Weet ze dat dan niet?

NONA: *(drukdoenerig en opgewekt uit slaapkamer komend)* Nah, nu ziet u hem in het echt. Is hij de man die u dacht dat-ie was?

PAM: *(niet goed raad wetend met de situatie, bang om iets verkeerd te zeggen)* Hij eh... hij is in ieder geval wel de man die ik zocht...

NONA: Ik zie het verschil niet.

GINO: *(opgelucht, flapt eruit)* Goed! *(als Nona hem verbaasd aankijkt)*
Goed... eh hemel! Schat, blijf daar toch niet zo staan! Geef juffr. Herlie eens wat te drinken! *(geeft de boodschappenzak aan Nona)* En neem dit meteen mee.

NONA: *(gaat richting keuken met boodschappen)* Oh, goed, Gino. Wat wilt u drinken, juffr. Herlie...? *(gaat gedurende volgende tekst af)*

PAM: Oh, zou ik dat nou wel doen...?

GINO: Natuurlijk wel!

PAM: *(roept weifelend richting keuken)* Wat hebt u, mevr. Gognare?

NONA: *(achter)* Een glaasje wijn?

GINO: Ja, wijn is goed!

PAM: *(weer zacht)* Maar ik wil helemaal niet iets drinken!

GINO: *(idem)* Ik ook niet.

PAM: Waarom nemen we dan iets?

GINO: Omdat ik er wel aan toe ben!

PAM: *(heel zacht en dringend)* Meneer Gognare... zou u me alstublieft willen vertellen wat hier aan de hand is?

GINO: *(gemaakt vriendelijk)* Aan de hand is? Waarom denk je, dat er hier iets aan de hand is?

PAM: Nou, ten eerste blijkt uw vrouw geen idee te hebben wie ik ben! Ze denkt dat ik een fabrieksarbeidster ben!

GINO: Oh, de hemel zij dank!

PAM: En dan dit appartement... deze buurt...!

GINO: Hoor eens, juffr. Herlie, dat is een lang verhaal...

PAM: En zij doet telefonische verkoop!

GINO: Nee, dat doet ze niet. Niemand koopt ooit iets.

PAM: Toe nou, meneer Gognare...!

GINO: Sorry, sorry!

PAM: En ze denkt zelfs dat u bij Magnalco werkt!

GINO: Nou, doe ik dat dan niet? Ik werk als een bezetene voor dat bedrijf!

PAM: Dat doet u zeker! Maar het bedrijf is ook van u!

GINO: *(kreunt van angst)* Aaagh! *(grijpt onmiddellijk impulsief haar polsen en houdt ze onbeweeglijk)* Zeg dat niet! Je mag niets zeggen!

PAM: *(kijkt uitdrukingsloos naar haar gevangen polsen)* Wat doet u...?

GINO: Och heden, ik dacht er niet aan dat je geen Italiaanse bent! *(laat polsen los, wendt zich spijtig af)*

PAM: *(begrijpt niet wat dat met de polsgreep te maken heeft)* Wat...?

GINO: *(kijkt nog andere kant op, richt zich half-en-half naar de hemel)* Waarom ben je eigenlijk gekomen? Waarom?!

PAM: De papieren voor de Dallas Distributie Overeenkomst waren klaar en omdat u vanochtend niet op kantoor verscheen om ze te tekenen, dacht ik ...

GINO: Dit is het Labor Day Weekend! Had je niet tot dinsdag kunnen wachten?!

PAM: Nou ja, ik dacht, als u ze vandaag tekent, dan kunnen ze nog op de post en dan hebben zij ze dinsdag, en....

GINO: Oké, oké, ik teken wel even! Waar heb je ze?!

PAM: Ik heb ze in de auto laten liggen...

GINO: In de auto...?!

PAM: Sorry, meneer Gognare. Toen ik de buurt zag, dacht ik dat ik me vergist had en ik wilde niet met zulke belangrijke papieren rondlopen voor ik het zeker wist, want als uw directiesecretaresse...

GINO: Aaagh! *(grijpt haar polsen weer)*

PAM: Meneer!!

GINO: *(laat polsen vallen)* Sorry, ik was het weer vergeten! *(hij en Pam zijn opeens op hun hoede als Nona binnenkomt met drie glazen rode*

wijn op een klein dienblaadje)

NONA: Zo! Hiermee kunnen we de kilte wel verjagen! *(Pam neemt een glas)*

GINO: *(neemt ook een glas)* Nona, het is drieëntwintig graden buiten!

NONA: *(pakt het laatste glas en laat het blaadje op de eettafel achter)* Ik bedoel het meer in het sociale vlak. Een glaasje wijn... en de mensen ontspannen zich. En juffr. Herlie deed zo plechtig en was niks op haar gemak,....

GINO: Oké, oké! *(heft het glas)* Salute!

NONA: *(voor iemand een slokje kan nemen)* Gino, niet op z'n Italiaans. Juffr. Herlie spreekt misschien geen Italiaans. Zeg het maar in het Nederlands.

GINO: Oké. *(heft het glas weer)* Skoll!

NONA: Zo is het beter. *(allen drinken)* Kom, zullen we gaan zitten? *(leidt hen richting zithoek; Pam belandt in de fauteuil. Nona naast haar op de bank, Gino naast Nona)*

GINO: *(gemaakt hartelijk, als allen zitten)* Zo!

PAM: *(idem, begrijpt er nog steeds niets van, maar speelt mee)* Zo!

NONA: *(kijkt eerst glimlachend van de een naar de ander, wordt zich bewust van de vreemde gespannen stilte)* ...En?

GINO: *(gelijk met Pam)* Je zult je wel afvragen... *(even stil)*

PAM: Ik ging hier naar toe om... *(even stil)*

GINO: Zij is hier om... eh...

PAM: U zult u wel afvragen...

GINO: Je moet begrijpen, lieverd...

PAM: Weet u, het zit namelijk zo...

NONA: Gino, val haar toch niet steeds in de rede. Laat de jongedame eens uitpraten. *(tegen Pam)* Toe maar, vertel hem maar waarom je hem wou spreken.

PAM: *(voelt aan dat ze niet de waarheid kan zeggen, maar moet toch iets zeggen)* Ja, eh... dat zit zo, meneer Gognare...

GINO: "Gino", alsjeblieft! Doe maar niet zo formeel, anders denken ze nog dat ik je baas ben!

NONA: *(lacht vrolijk)* Die is goed! Mijn Gino... en baas! *(lacht weer en ze giechelen gemaakt wat mee, dan valt er een doodse stilte; Nona merkt het bevreemd, en)* Ga door, juffr. Herlie... wat wilde u zeggen?

PAM: Ik ben hierheen gekomen, omdat eh... omdat ik..

GINO: *(redt haar eruit)* Zal ik het vertellen?

PAM: *(opgelucht en dankbaar)* Oh, alsjeblieft Gino, vertel jij het maar!

GINO: Goed. Dat doe ik. Maar... we nemen eerst nog een beetje wijn!

NONA: *(komt onmiddellijk in de benen, laat haar glas op de salontafel staan)* Ik haal het wel! Ben zo terug! *(gaat af naar keuken; de andere*

twee hebben op deze kans zitten wachten en beginnen onmiddellijk samenzweerderig en snel te spreken)

PAM: Wat ga je haar vertellen?

GINO: Van alles, behalve de waarheid.

PAM: Maar hoe kun je haar zo voor de gek houden?!

GINO: Kan het ook nog op een andere manier dan?

PAM: Ze denkt dat jij fabrieksarbeider bent! Ze draait iedere stuiver tien keer om!

GINO: Dat weet ik, dat weet ik, maar dat is niet mijn schuld!

PAM: Wie zijn schuld is het dan wel?!

GINO: *(krijgt een idee)* Wacht! Ik weet het! Speel maar gewoon mee en dan zul je het van haar eigen lippen horen!

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto